

— Азъ прѣдлагамъ да се направи опитъ, за да се спасятъ дѣцата. — Трѣбва да се прибератъ и съ добро да се съвѣтватъ.

— А ако той не сполучи?

— Оставатъ ни още по-силни срѣдства. Но азъ мисля, че ние ще сполучимъ.

— Вие увѣренъ ли сте въ това?

— Да, защото съмъ ималъ нѣколко такива случаи прѣзъ учителствуването си.

Завърза се общъ горещъ споръ; накрай, директорътъ обяви, че той намира, какво г. Задгорски като класенъ наставникъ на момчетата, трѣбва повече да знае тѣхния характеръ, поради което той напълно оставя както ще г. Задгорски да дѣйствува съ виновниците. Младиятъ учителъ поблагодари, и съвѣтътъ се закри.

Задгорски излѣзе първи изъ училището. Букитъ му горѣха отъ червенина и, макаръ че бѣше студено, той забрави да закопчи полтато си. Той закрачи бързо изъ улицата и не забѣлѣза двамата познати, които вѣжливо го поздравиха. Сакатъ единъ просякъ свѣнливо протегна ржка къмъ него:

— Помогнете, господине, въ войната изгубихъ краката си . . .

Но Задгорски го дори не чу. Той се върна въ малката си ергенска квартира отъ двѣ стаички; тѣ бѣха добрѣ затоплени и на масата вече пицеше самоварътъ. Нѣколкото чаши чай ободриха младия учителъ; той се развесели, извади цигулката си и почна да свири нѣкакъвъ маршъ.

На вратата се почука, но тѣй тихо, че той отначало помисли да се е излѣгалъ; и за да се убѣди въ това, отиде при вратата.

Влѣзе едно момче съ просълзени очи.